1. Vi, der er til stede på landsmødet i dag, er alle medlemmer af Venstre, fordi vi interesserer os for politik. Vi vil skabe et liberalt samfund, hvor mennesket sættes i centrum. Vi tror, at det er sundest, at ansvar og pligter følges ad. Vi brænder for at skabe et liberalt samfund, som bygger på frihed under ansvar.

Nogle af os vælger aktivt at gå ind i politiske opgaver og blive f.eks. kandidat til kommunalvalg, folketingsvalg eller Europa-Parlamentsvalg. Nogle arbejder med handlingsprogrammer. Andre deltager i udvalgsarbejde, møder og konferencer.
Nogle erkender på et tidspunkt, at et politisk parti nu engang ikke kan fungere, hvis der ikke er folk, der går ind i organisationen og sørger for, at de nødvendige rammer er til stede.
Vi er priviligerede i Venstre. Vi kan opretholde mere end 800 lokalforeninger, hvortil kommer samarbejdsudvalg, kredsorganisationer og amtsorganisationer. Omkring 5.000 medlemmer sidder med en organisatorisk opgave, og de har påtaget sig det ansvar at sikre en forsvarlig drift af den lokale organisation.
Det er Venstres styrke. Det er rygraden i vort arbejde.
Politisk og organisatorisk arbejde er to sider af samme sag. En stærk og velfungerende organisation giver større politisk styrke, så vi kan få flere valgte og dermed mere af vor politik gennemført i praksis.
Vi skal engagere og begejstre, både når det gælder lokalt i kommunen, i amtet og på landsplan. Vi skal skabe begejstring for liberal politik. Vi skal forstå, at kun når vi selv er begejstrede, kan vi overbevise andre om at stemme på os eller blive medlemmer i Venstre.
Ingen bliver overbevist af folk, som hænger med skuffen, og som ikke kan se nogen løsning på verdens fortrædeligheder.
Jeg siger ikke, at vi skal være lalleglade og ikke se åbenbare vanskeligheder og problemer i øjnene. Men politikere, som kun ser problemer, og som ikke kan anvise nogen løsning, er der vel ikke mange, som har lyst til at stemme på.
Så mon ikke, at dette sidste landsmøde inden næste folketingsvalg, gennemføres i en tro af optimisme og kampgejst. Der er nemlig ikke grund til andet.

2. Kommunalvalg

En af de store opgaver er kommunalvalget den 21. november næste år.
Der er godt 12 måneder til selve valgdagen og i de allerfleste kommuner er Venstres folk godt i gang med valgforberedelserne.
Det er en erfaring, som mange har måttet sande, at hvis der ligger konflikter - hvad enten de er politiske eller personlige - så vil sådanne konflikter bryde ud i lys luge lige før valget,
medmindre man i god tid i organisationen har taget fat på løsningen af dem. Vi skal derfor tage fat på problemer i god tid før valget, så Venstre i valgkampen fremstår som et enigt parti både med hensyn til politikken, borgmesterkandidaten og den samlede liste.
I den forbindelse vil jeg godt sige, at efter min mening skal man være forsigtig med at tro, at lokal uenighed kan løses ved opstilling af forskellige lister eller etablering af alternative foreninger. Enighed opnås ikke med flere lister eller flere foreninger, hvis årsagen hertil skyldes intern uenighed i Venstre. Man løber i stedet en meget stor risiko for at cementere uenigheder, da parterne så ikke længere behøver at arbejde sammen eller blot tale sammen.
Flere og flere kommuner vælger en todelt opstillingsprocedure, hvor man først opstiller borgmesterkandidaten, og på vinterens generalforsamling eller senere opstiller resten af listen.
I flere og flere kommuner foretages opstilling på den måde, at medlemmerne inddrages direkte i processen. Det er en god udvikling.
Vi må huske, at et af de vigtige argumenter for at melde sig ind i Venstre er, at man får direkte indflydelse på bl.a. opstilling af kandidater, og vi kan da også se, at direkte medlemsindflydelse giver ekstra aktivitet i forbindelse med opstillingen og ekstra interesse for medlemskab
Ved det kommende kommunalvalg forventer vi, at der opstilles omkring 5.000 kandidater på Venstrelister. Mange af de opstillede er rutinerede og garvede politikere, som kender opgaven. De har været opstillet tidligere og har måske været valgt i en eller flere perioder. De skal derfor trække et stort læs. Mange af dem, der bliver opstillet, har imidlertid ikke prøvet det før. For dem skal vi gøre en indsats for, at de glider ind på holdet, og for at de far gode arbejdsforhold.
Sekretariatet har taget initiativ til udvikling af en række kurser, som er målrettede mod den kommunale valgkamp.
Et kursus handler om at fa Venstres kandidater til at fungere som et hold. Et andet kursus om hvorledes man kan lave en slagkraftig og personlig kampagne. Der er et mediekursus og et kursus om arbejdet som lokalpolitiker. Der er et kursus, som kun henvender sig til vore borgmesterkandidater og et andet handler om at sikre Venstre en god konstitueringsaftale, når valglokalet er lukket, og stemmerne er talt op.
I alle amter er der uddannelsesansvarlige, som man kan kontakte for at bestille et kursus. Man kan også finde dem i uddannelsesstanden i foyeren her i Kongrescentret.
I foråret holdt vi en særlig konferencedag i Odense, KommunalTræf 2000. Godt 600 Venstrefolk fra hele landet mødtes til en række seminarer om en lang række emner spændende fra kvalitet i folkeskolen, forbedring af ældreplejen, udlicitering til borgerinformation.

Der var en stor tale- og debatlyst. Vi fik mange positive tilbagemeldinger på KommunalTræf. Derfor har vi besluttet at arrangere et nyt træf i 2001. Denne gang bliver emnerne orienteret mod den igangværende kommunalvalgkamp, og jeg vil gerne opfordre til, at man skriver KommunalTræf 2001 ind i kalenderen, så vi kan fa et stort fremmøde igen. Det bliver den 24. februar.
Alt i alt kan vi glæde os over, at arbejdet med næste kommunalvalg er godt i gang, og som man siger: Godt begyndt er halvt fuldendt.

3. Venstres uddanelsesarbejde

Igennem de senere år er der lagt en stor arbejdsmæssig og økonomisk indsats i at styrke uddannelsesarbejdet i Venstre.
Hovedbestyrelsen besluttede at give uddannelsesarbejdet en saltvands-indsprøjtning. Indsatsen består i, at sekretariatet i samarbejde med LOF har udarbejdet 14 forskellige kurser, og hovedbestyrelsen har bevilget penge til amternes uddannelsesarbejde.
Deltagelse i uddannelse er naturligvis frivillig, og det er vigtigt, at vore kurser lever op til de krav, man kan stille til kvalitetskurser.
Der er kurser til folkevalgte. De handler om politik, forhandlingsteknik og kampagneplanlægning og personlige optræden. Der er kurser om organisationen. De handler om foreningsledelse, administrative funktioner, medlemspleje, tilrettelæggelse af arrangementer og der er kurser, som de enkelte medlemmer kan fa glæde af. Det kan være kurser om f.eks. politik og taleteknik.
Jyske Venstre og Øernes Venstre har etableret uddannelsessamarbejder, som udbyder kurserne.
Jeg skal kraftigt opfordre til, at lokalforeninger, kredse og amtsorganisationer går aktivt ind uddannelsesarbejdet og støtter uddannelsesinitiativeme.
En god organisation kommer ikke af sig selv. Det, at drive f.eks. en lokalforening, er også et håndværk, som kræver at man sætter sig ind i opgaverne.

4. Det politiske udvalgsarbejde

Når man beslutter sig for at melde sig ind i Venstre, kan der naturligvis ligge flere motiver bag.
For mange er det en måde at vise støtte til vort arbejde. For andre er det ønsket om at gøre brug af deres indflydelse på generalforsamlinger og opstillingsmøder.
Atter andre melder sig ind, fordi de godt kunne tænke sig at gå aktivt ind i politik og selv blive kandidat til f.eks. kommunalvalget. De kræver derfor meget mere af deres medlemskab.
En række medlemmer ønsker indflydelse på Venstres politik, og de ønsker at deltage i politiske drøftelser om konkrete politiske områder.
Som politisk parti er det derfor vigtigt, at vi kan opfylde medlemmernes forskellige krav til os.
For at imødekomme det behov, der er, for at deltage i politiske drøftelser og det politiske udviklingsarbejde, etablerede Venstre udvalg på de samme områder, som Folketinget. Det blev til 18 politiske udvalg.
Formænd for landsudvalgene blev fortrinsvis folketingsmedlemmer. På den måde sikrer vi, at vore politiske udvalg hele tiden har fingeren på pulsen med hensyn til de spørgsmål, som behandles i Folketinget.
Alle amtsorganisationer forpligtede sig til at etablere de tilsvarende udvalg. Det er gennemført på lidt forskellig måde fra amt til amt.
Udvalgene mødes på landsplan et par gange om året, og derudover skal der være skriftlig information mellem landsudvalg og amtsudvalg.
Udvalgsarbejdet skal være fleksibelt. Det er vigtigt, at det ikke alene retter sig mod Folketinget, men at det også er til støtte for kommunalpolitikere, amtsrådspolitikere og Europapolitikere.
Hovedbestyrelsen vedtog i forbindelse med den nye struktur at følge arbejdet meget nøje. Igennem de sidste måneder har hovedbestyrelsen modtaget rapporter fra alle amts- og landsudvalg med beskrivelse af arbejdet og med kommentarer til arbejdet.
Rapporterne er gennemgået, og ved den konstituering, der skal finde sted i morgen i hovedbestyrelsen efter landsmødets afslutning, vil rapporten spille en afgørende rolle.
Jeg vil gerne understrege, at etableringen af 18 landspolitiske udvalg og tilsvarende amtsudvalg er en meget stor landvinding. Vi kan nu overalt i landet tilbyde medlemmer, som har interesse for bestemte politiske områder, mulighed for at deltage i politisk udvalgsarbejde på netop hans eller hendes ønskeområde.
Som eksempel på en opgave, som er løst af vore landsudvalg er arbejdet med Venstres mærkesager i oplægget Tid til forandring.
Det sendtes i foråret til udvalgene og der kom omfattende tilbagemeldinger, som indgår i det endelige oplæg.
Udvalgsarbejdet opfylder forpligtelse nummer et for Venstre, nemlig at medlemmerne kan komme til at drøfte og arbejde med politik.

5. Medlemstal og medlemstegning.

Vi kan glæde os over at være Danmarks største politiske parti. Af det samlede medlemstal i alle de politiske partier, udgør Venstres medlemstal alene 43%.

Ved udgangen af 1999 havde Venstre 76.927 medlemmer.
Medlemmerne er fordelt på 804 lokalforeninger. I Jylland er der 675 foreninger og på Øerne er der 128. Da der i Danmark er 275 kommuner giver det mere end en Venstreforening i hver kommune.
I det østlige Danmark er hovedreglen, at der i en kommune kun er en Venstreforening. I det vestlige Danmark er der som hovedregel flere foreninger. I Morsø Kommune er der 18 Venstreforeninger. I Herning Kommune er der 11. For at koordinere arbejdet, f.eks. i forbindelse med kommunalvalg, har man derfor samarbejdsudvalg med repræsentanter for alle foreninger.
Medlemstegning er en af de vigtigste opgaver for os. De mange foreninger og de mange medlemmer er ikke alene en organisatorisk styrke for os. Det er naturligvis også en politisk styrke at have mange ambassadører i hverdagen og i valgkampe.
Oplysnings-og aktivitetsudvalget har igennem et par år arbejdet meget intensivt med medlemstegningen, og der er udgået adskillige initiativer fra udvalget. Det spænder fra idéhæfter
med forslag til medlemstegningsaktiviteter, til opstilling af konkrete målsætninger i de enkelte foreninger.
Oplysnings- og aktivitetsudvalget foreslår igen kredsene at holde et særligt møde, hvor medlemstegningen for det kommende år fastlægges.
Vi må konstatere, at det største problem for os ligger i gentegningen af medlemmer. Det virker, som om der er problemer med opfølgningen af gentegningen, når det konstateres, at et medlem ikke har fornyet sit medlemskab. Går der for lang tid mellem f.eks. udsendelse af girokort og konstateringen af, at medlemmet ikke har betalt kontingent, så sker der nok ofte det, at man ikke får taget kontakt til medlemmet. Henvender man sig først efter sommerferien, så føler mange organisationsfolk, at man ikke kan kræve et fuldt års medlemskab, og så glider det måske ud i sandet.
Vi skal i den kommende tid gøre en ekstra anstrengelse for at tegne medlemmer, og i den forbindelse betyder den forestående kommunale valgkamp, at interessen for medlemskab øges. Det er en gammel erfaring, at medlemstallet stiger i kommunalvalgår, hvor man gerne vil have et ord at skulle have sagt ved opstillingen af kandidater.

5. Euro-afstemnineen

Folkeafstemningen om Euroen har taget mange kræfter i år. Som bekendt blev resultatet et markant nej. 46,9% stemte ja, og 53,1% stemte nej.
Kampagnen startede skævt, fordi regeringschefernes private aktion imod Østrig medførte at mange borgerlige og liberale vælgere blev vrede over, at man ville boykotte et EU-land efter et demokratisk valg, fordi man dannede en regering, som regeringscheferne fandt upassende. Sammenholdt med at russernes fremfart i Tjetjenien eller kinesernes undertrykkelse af de mest fundamentale frihedsrettigheder kun mødtes med ønsker om udvidet samarbejde, fik borgerlige og liberale vælgere til at ryste på hovedet.
Vismændene kom med deres famøse rapport, og nej-sigeme kom hurtigt op i et meget højt toneleje, hvor selv Hitler blev inddraget i kampagnen efter få dage.
Vi blev hurtigt klar over at det ville blive kamp mellem følelser og fornuft. Følelserne sagde nej på grund af Østrig. På grund af skemaer og bureaukrati. Det hele går for hurtigt. Vi ved ikke, hvor EU-projektet slutter. Nyrup skulle have en lærestreg på grund af Pinsepakke, efterløn og garanti for at forbeholdene ikke blev rørt i indeværende valgperiode. Motiver var der nok af.
På den anden side fornuften, hvor de fleste erkender, at det er en fordel at skabe et stort valutaområde i Europa, hvor landene arbejder sammen, og fordi Danmark skal sidde med ved bordet, hvor beslutningerne træffes, og derved få mulighed for at præge udviklingen i den retning, vi ønsker.
Vi valgte derfor sloganet: Lad fornuften sejre. Stem ja.
Det tema viste sig også at være det bærende i hele kampagnen. Det satte fingeren på de overvejelser, som hver enkelt vælger gik og tumlede med.
For sekretariatet blev det en travl kampagne, og i perioder udleverede vi materialer i samme omfang, som var der tale om folketingsvalg.
Vi producerede og udleverede over 1 million tryksager. Det spændte lige fra bogen ”132 spørgsmål..” til vor generelle pjece og pjecer om specielle spørgsmål. Vi udleverede 600 kg. chokolademønter. Vi udsendte 350 kampagnepakker til gadeaktioner. På plakatsiden rekvirerede foreningerne 15.000 ja-plakater og 12.000 plakater med lokale folk, som med deres egne ord anbefalede at stemme ja. Vi havde store billboard-reklamer landet over. Vi sendte radioreklamer, producerede program til DR-krydsilden, og så havde vi dagbladsannoncer og annoncer for en lang række møder.
Vi arbejdede med en særlig Euro-hjemmeside. Den var omfattende og besøgtes af mange mennesker.
Vi startede tidligt debatsamarbejdet med SF, som henvender sig især til uddannelsesinstitutioner, og det blev igen meget positivt modtaget og efterspørgslen på møder var stor.
Vi blev tidligt i kampagnen klar over, at opgaven ville blive svær. Dagbladet Børsens chefredaktør sagde meget tidligt i kampagnen,

at hvis det blev et ja, så ville det ene og alene være socialdemokratiets fortjeneste, og blev det et nej, så var det alene Venstre og konservative, der havde svigtet. Så var tonen slået an.
Det varede da heller ikke længe, før vi hørte socialdemokrater klage over at Venstres folk ikke deltog i debatten eller tog nogen møder.
Da Venstre igennem alle årene har været det mest EU-aktive parti, når det drejer sig om at turde tage den offentlige debat om EU's udvikling, og når vi konsekvent har arbejdet for ophævelse af forbeholdene, så virkede det mere end pudsigt, at vi nu pludselig skulle fremstilles som problemet i kampagnen, blot fordi den socialdemokratiske kongres efter 28 års medlemskab besluttede at anbefale et ja.
Venstre skulle være meget synlig i kampagnen. Venstres formand skulle tage møder morgen, middag og aften.
Vi lagde derfor den mest omfattende mødeplan - ja, jeg tror, at en optælling af møder vil vise, at Anders Fogh er den politikker, som har taget allerflest møder i kampagnen. Det gælder debatmøder med Holger K. Nielsen, Pia Kjærsgaard og sågar Jens-Peter Bonde. Det var møder på virksomheder, institutioner, i foreninger, offentlige møder og gade- og torveaktioner. Alene i de sidste uger havde Anders Fogh over 100 møder. Sekretariatet arrangerede en turné for vore fem Europa-parlamentsmedlemmer. På tre dage afvikledes 60 arrangementer og Lars Løkke Rasmussen og Ulla Tørnæs afviklede 40 arrangementer i kampagnens sidste dage. Hvortil kom de møder, de selv havde aftalt og det var mange. Oveni kom folketingsmedlemmernes og kandidaternes mange møder.
Da det blev åbenbart for enhver, at Venstre tog sin store tøm i kampagnen, tog debatten en pudsig vending. Socialdemokrater lancerede et nyt angreb. Mange af jer så sikkert Søndagsmagasinet på DR, som havde fulgt Anders Fogh på turne. Nu blev formanden angrebet for at rende rundt og spilde tiden på virksomheds-besøg og politiske møder. Beredvillige medieeksperter forklarede, at det kun var i avisoverskrifteme, at man vandt folkeafstemningen.
Venstres formand var efter deres udsagn tilsyneladende mere optaget af at profilere sig som statsministerkandidat end af at vinde folkeafstemningen.
Jamen, er det ikke mageløst. Først angribes vi for ikke at være aktive på møder, og når det så viser sig ikke at holde stik, skifter man bare kækt spor og angriber os for at spilde tiden på møder med vælgerne. Næ, nu er det alene avisoverskrifteme, det gælder.
Vi valgte bevidst i kampagnen at gå i dialog med vælgerne. Vi ville sagligt forklare og argumentere direkte med så mange mennesker som muligt. Jeg kan oplyse, at formandens møderække rundt omkring landet fik megen omtale i de lokale medier, men det læser det københavnske mediekspertmiljø nok ikke. Her er det tilsyneladende alene "primetime" i tv og avisoverskrifter i de store aviser, det gælder.
To uger før afstemningen holdt socialdemokraterne en femdages kongres. Det var ikke just nogen pryd for jakampagnen. Der er sågar nogle, som mener, at den medvirkede til at sikre nej'et. I ugerne op til kongressen havde indenrigsministeren ført en energisk udlændingedebat. Nu ville socialdemokraterne virkelig tage fat og rette op på de mange foregående års forsyndelser på området. Kriminelle asylsøgere skulle ud, og mens de var her, skulle de bo på en øde ø. Selvom dette emne er utroligt vigtigt, og Venstre i årevis har presset på for, at Socialdemokratiet skulle skifte spor og tage vælgernes bekymringer alvorligt, så afsporede det naturligvis eurokampagnen og det parodiske forløb, hvor Nyrup til sidst forbød kongressen at tale om udlændinge, fik det til at stå i utroværdighedens lys. På kongressen diskuterede de i stedet, om det ikke i virkeligheden var Svend Aukens skyld, at det hele gik så dårligt. Var det mon ikke en udløber af formandsstriden, at han ønskede at det skulle dårligt for Nyrup. Og endelig så ønskede de, at japartieme i en fælles annonce eller lignende skulle garantere folkepensionen. Ja, Nyrup ville sågar skrive til sine statsministerkolleger i alle EU-landende for at bede dem skriftligt bekræfte, hvad vi alle i forvejen ved, at folkepensionen alene er et dansk anliggende.
Efter dette drev mistilliden ned af alle vægge i de danske hjem. Og genkaldt blev alle minder om efterløn, pinsepakke og Nyrups angreb på Uffe i Sønderborg i sidste valgkamp.
Men så starter de bare en ny kampagne. En genfødt Nyrup vil i nødens stund sikre sejren. Han er bedst i modvind og han vil utrætteligt sikre jaet. Enmandshæren går i aktion. ”The come-back kid” klarer ærterne, når det ser sortest ud.
Så kan nogen berettiget spørge mig, hvorfor siger du alt dette? Er det ikke et personangreb? Bør vi ikke holde os for gode til at fremdrage dette nu? Er du ikke blevet lidt manisk med Nyrups og socialdemokraternes måde at føre kampagne på?
Måske. Men jeg synes, at jeg for tit oplever at socialdemokraterne far for let spil. Jeg siger det også, fordi det vi har oplevet i denne kampagne med hensyn til socialdemokraternes evne til at styre debatten og fremstille sig selv som de sidste dages retfærdige, er formidabel. Og om ikke så længe skal vi ud i en valgkamp igen og jeg har en fornemmelse af at den bliver slem. Og vi SKAL lære af erfaringerne. Og vi SKAL huske, det vi har lært.
Nu varer det jo desværre nogle år, før vi igen skal ud i en folkeafstemning om et EU-spørgsmål, og derfor vil jeg kort omtale nogle erfaringer, det er vigtigt at huske.

EU-stof er kompliceret at formidle. Når Euro-kursen falder overfor dollaren, er det svært at trænge igennem med argumenterne om stabilitet i Euroområdet, og at det snarere er dollarens styrke end Euroens svaghed, vi oplever.
Med de kriterier pressen anvender, for at omtale et synspunkt, er det svært for jasiden at trænge igennem. Pressen er ekstremt fikseret på om noget er nyt. Om det er en nyhed.
Hvis vi fortæller om fordele ved Euroen, som vi ser det, så er der næppe tale om en nyhed. Det har vi gjort i årevis. Og derfor udelades det. Hvis man derimod siger, at der en sammenhæng mellem ja til Euroen og afskaffelse af monarkiet, så er det en nyhed, som der skal forskes lidt i. Når man så ringer til en beredvillig Ole Tonsgsaard ved Århus Universitet, og han ikke helt kan afvise denne sammenhæng, så kan der let gå nogle dage med at debattere dette.
Hvis man hævder, at et ja til Euroen betyder bortfald af folkepensionen, så er det jo også et nyt synspunkt, som Ole Tonsgaard heller ikke helt kan afvise, er forkert. Og så kan der koges lidt på det ben.
Så kommer meningsmålingseksperteme og fortæller os, at vi ikke skal fremføre vor politik. Nej, for de har lavet nogle målinger som viser, at gravide kvinder mellem 30 og 35 år ansat på hospitaler vest for Storebælt mener, at Euroafstemningen handler om noget helt andet, og det bør vi skrive os bag øret. For det er den gruppe, der afgør afstemningen o.s.v. Og det er sikkert rigtigt, og jeg er da også helt klar over, at vi ikke er dygtige nok og at vi kun kan blive meget klogere.
Men jeg har lyst til at sige, at specielt på EU-politikkens område har der udviklet sig en industri, som ved snedig brug af ord og begreber mener, at de kan skaffe et bestemt resultat. Jeg mødte i kampagnen nogle meningsmålere, som sagde, at vi ikke måtte bruge vendingen ”at sidde med ved bordet”. De kunne fortælle mig, at vælgerne opfattede det som meget nedladende og gav associationer til den lille konfirmand, som fik lov at sidde med ved bordet hos de voksne og nyde cigaren.
Men er vi så ikke for langt ude? Alle danskere ved, at udtrykket ”at sidde med ved bordet” betyder, at man har noget at skulle have sagt, og at man har stemmeret som de andre.
Er vi ikke ved at nærme os grænsen for parodien på det politiske, når valgforskere og meningsmålere skal belære os om hvilken politik vi skal føre.
Jeg siger ikke, at vi ikke kan opføre os klogere end vi gør. Det kan vi uden tvivl. Men vi er nu engang et politisk parti, som har nogle synspunkter, vi kæmper for. Vi håber naturligvis, at vi kan overbevise vælgerne om, at vi er rimeligt fornuftige, og at man bør følge vor politik. Men vi kæmper for vore synspunkter, og det gør vi hvad enten folk synes om dem eller ej.
Resultatet blev som bekendt et nej. Et stort nej.
Men for Venstre blev kampagnen en fremgang. Gallups exitpoll på afstemningsaftenen viste, at 73% af Venstres vælgere stemte ja. 27% stemte nej.
Ved Amsterdam-afstemningen i 1998 viste en tilsvarende undersøgelse, at 78% af Venstres vælgere stemte ja. Vi nærmede os altså ja'et fra 1998, som var vor målsætning i kampagnen. I begyndelsen af august viste meningsmålinger, at Venstre var nede på en japrocent på 55. Det er
derfor overordentligt tilfredsstillende at konstatere, at vor målrettede indsats lykkedes. Fra 55% ja-stemmer i begyndelsen af august kom vi op på 73% ved selve afstemningen.
Da den samlede japrocent blev 46,9, så udgør Venstres vælgere knap 45% af alle de vælgere, som stemte ja.
Vi kan derudover glæde os over, at Venstres formand er den politiker som i kampagnen skaffede flest jastemmer. Det viste en offentliggjort undersøgelse i Børsens Nyhedsmagasin. Der er faktisk japolitikere, som skaffede flere nej- end jastemmer. Og vor formand topper ifølge BT derudover listen over de politikere, som vælgerne har størst tillid til.
Det er ikke så ringe endda, og det skal vi selvfølgelig notere som en sejr.
Vi skal fortsætte EU-debatten i Venstre, som vi har gjort det igennem alle årene. Det, at vi tabte folkeafstemningen gør, at vi må forstærke indsatsen, som Venstres formand også tidligere i dag har bebudet. Nu må vi i Venstres organisation gøre en indsats for, at EU-debatten holdes ved lige og behandles på samme grundige måde som det sker med den indenrigspolitiske debat.

6. Politisk arbejde kræver penge.

Siden forhøjelsen af statstilskuddet til de politiske partier i 1995, har vi oplevet et kraftigt fald i de frivillige bidrag. Vi kan konstatere, at tilskud til den daglige drift praktisk taget er forsvundet. Også til folketingsvalg måtte vi i 1998 indkassere en kraftig tilbagegang. Vi modtog kun 4,9 mili. kr. i bidrag og havde udgifter for 15 miil. kr. Vi måtte derfor tage penge op af kassen for at finansiere valgkampen.
Hvorfor er det så svært for os at indsamle penge til valgkampene? Hvorfor er forståelsen hos det private erhvervsliv mindre for at yde støtte til Venstre og konservative end fagbevægelsens forståelse for, at det kræver penge - mange penge - at vinde valgkampe i dagens Danmark? Tror man i erhvervslivet, at vi kan vinde valgkampe uden at skulle bruge penge? De mange annoncer, tryksager og reklamefremstød, som konstant møder os i hverdagen, tyder ellers på, at man godt selv er klar over, at produkter ikke sælger sig

selv. Så hvorfor skulle det så være anderledes for de borgerlige partier i valgkampe?
Nærliggende kunne det selvfølgelig være at tro, at man er godt tilfreds med socialdemokraterne. På den anden side hører vi ofte klager over de ting og de omkostninger, som pålægges danske virksomheder af netop socialdemokraterne, SF og Enhedslisten.
Vi må desværre konstatere, at der hos mange erhvervsledere er en direkte modvilje mod at yde støtte.
Og det er uforståeligt. Valget i 1998, hvor vi jo som bekendt ikke økonomisk magtede at svare igen på den kampagne som socialdemokraterne og deres forbundsfæller gennemførte mod Uffe i de sidste 8 dage af valgkampen viste, at penge virker.
Kampagnen virkede. Skræmmekampagnen lykkedes. Nyrup vandt det afgørende mandat. Efter det valg kan man roligt konstatere, at skræmmekampagner virker, og at det er katastrofalt, når vi ikke har mulighed for at svare igen.
Men i Venstre arbejder vi for at vinde valg.
Derfor er vi nødt til at lægge penge til side, så vi kan have et rimeligt beløb til rådighed, når valgkampen går i gang, alene for blot tilnærmelsesvis at hamle op med Socialdemokratiet.
På femårsbasis har Venstre brug for mange penge. Vi skal nemlig udover den daglige drift skaffe penge til 1 Europa-Parlamentsvalg, 2 folketingsvalg, 2 kommunalvalg og en folkeafstemning.
Til finansiering af daglig drift og valgkampe har vi medlemskontingent, statstilskud, renteindtægter og frivillige bidrag. Jeg vil skønne, at vi over en femårig periode skal skaffe yderligere 20 millioner kroner i bidrag for at fa det til at løbe rundt.
Skulle medlemstallet falde yderligere, vil det forværre vore problemer. Vi må også konstatere, at fastfrysningen af kontingentet til Landsorganisationen sammen med en eventuel medlemstilbagegang vil kunne give vanskeligheder i de kommende år.
Derfor skal der udvises den yderste forsigtighed i økonomisk henseende.
Måske forstår man vore problemer bedre, når man sammenligner med Socialdemokratiet.
I 1998 hvor der var både folketingsvalg og folkeafstemning om Amsterdam-Traktaten modtog Socialdemokratiet 29 mili. kr. i bidrag fra en række fagforbund.
Venstre modtog 7,4 mili. kr. i støtte. Altså 21,6 miil. kr. mindre. Hvis vi tillægger det beløb, de konservative modtog på 6,9 mili. kr., så er V og K sammenlagt stadig 14,5 mili. kr. ringere stillet end socialdemokraterne.
Året efter i 1999, hvor der var Europa-Parlamentsvalg, modtog Socialdemokratiet 14,8 miil. kr. Venstre kun 3,5 miil. kr.
Lad os se realiteterne i øjnene. Fagbevægelsen vil aldrig tillade, at en socialdemokratisk regering falder ved et valg på grund af pengemangel. Derfor vil millionerne vælte ind. Lykkes det os ikke os at skaffe penge, står vi med udsigt til et truende 1998 en gang til.
7. Valgkampen er allerede i gang.
Selvom alle i regeringen benægter det, så er alt, hvad den nu foretager sig rettet mod valget. I forbindelse med finansloven er den store gavebod ved at åbne dørene. Ingen skal gå forgæves. De gamle. De syge. De studerende. Børnefamilierne. Ja, vi kender remsen.
Hvornår kommer valget så? Ja, det er sådan set enkelt. Det kommer i samme øjeblik socialdemokraterne i meningsmålingerne øjner en chance for at genvinde regeringsmagten. I samme øjeblik, det sker, udskrives valget.
Og det bliver ikke kun en valgkamp, som handler om, hvad de respektive partier selv vil arbejde for. Det bliver tilsyneladende også en valgkamp, hvor nedgørelse af andre vil spille en afgørende rolle. Socialdemokratiet er allerede begyndt. Arbejderbevægelsens faglige, politiske sekretariat - en af bevægelsens filialer - har udgivet et digert værk, som hedder Venstres sande ansigt. Her påstår man ting om Venstres politik, som man derefter nedgør. Ren forvanskning, som Socialdemokratiets politiske ordfører frejdigt står og læser op under debatterne i folketinget.
Vi har lavet et svar, for det er vor faste overbevisning, at det ikke skal lykkes en gang til at fordreje Venstres politik. Ligesom vi gendriver de falske myter og historier i EU-kampagneme, så vil vi også tage fat på dem i den hjemlige politik. Man kan godt sige, at vi er blevet kloge af skade. Skræmmekampagnen skal ikke passere revy en gang til.
I Venstre og det borgerlige Danmark har vi en chance for at genvinde regeringsmagten efter et kommende folketingsvalg. Det er ikke en urealistisk chance. Gennemsnittet af alle meningsmålinger viser, at der er borgerligt flertal.
Derfor skal vi nu i alle led af Venstre koncentrere os om de hovedopgaver, vi har foran os. Det er kommunal- og amtsrådsvalget til november næste år, og det er folketingsvalget, hvad enten det kommer før eller efter kommunalvalget.
Vi skal vinde alle tre valg.
Det betyder, at vi målbevidst skal gå til opgaven, og vi skal huske på, at valg smitter af på hinanden. Får vi et godt kommunalvalg, så vil det have en positiv virkning på et efterfølgende folketingsvalg. Skulle folketingsvalget komme først, vil dets resultat også smitte af på det efterfølgende kommunalvalg.
Vi er med andre ord alle i Venstre afhængige af hinanden. Derfor skal vi bakke hinanden op. Derfor skal vi vide, at det ikke er en

gratis omgang at kritisere hinanden. Det vil der i givet fald blive lagt mærke til, og uenighed vil blive udnyttet til skade for os.
Lad os nu modstå de mange forsøg, der vil blive gjort på at så mistillid til os som parti. Til formanden personligt. Til vor politik. Jeg tror, at vi står over for en af de hårdeste valgkampe, vi har oplevet. Når socialdemokraterne står med ryggen mod muren, så ved vi, hvad det betyder. Der bliver ikke sparet på angrebene.
Vi står godt i Venstre. Vi har mange vælgere med os. Vor politik vækker genklang. Vi skal give vælgerne et håb, og vi skal ikke være bange for at lægge vor politik klart frem.
Det vil blive belønnet på valgdagene. Men det forudsætter, at vi står stærkt sammen.
Jeg vil afslutningsvis tage mig den frihed at sige et par ord om politik, som den bedrives i dag. Der er i de senere år sket et skred i opfattelsen af hvad politikere kan love eller ikke love. Og jeg skal ikke sige noget om hvem, der efter min mening er skyld i devalueringen af politiske løfter. Men et uhyggeligt skred har fundet sted.
I forbindelse med vor skatteannonce forleden dag læste jeg f.eks. at den politiske ordfører for de konservative udtalte, at det var utroværdigt, når politikere afgav løfter eller garantier. Det tror vælgerne ikke på.
Der kan såmænd også være folk i vore egne rækker, som siger sådan.
Essensen i disse udtalelser er, at vi ikke engang skal tro på det, vi selv siger. Eller at det vil være dumt at forpligte sig noget som helst. Og så er vi ved karikaturen af politik.
Det må vi gøre op med. Selvfølgelig skal det være legitimt at afgive politiske løfter. Alt andet vil være en hån mod demokratiet. Men det kræver, at vi er tydelige og siger tingene klart med
risiko for at vælgerne nøjagtigt ved hvornår vi opfylder vore politiske løfter og hvornår vi ikke gør det.
Hvis vi tager debatten om vort skattestop, så har den været meget lærerig at følge. Nogle af vore nærmeste allierede faldt bagover af forargelse over forslaget om skattestop. Det er det mest uambitiøse forslag, der er set i mands minde. Nej, de ville ikke deltage i en regering, som ikke går ind for direkte skattelettelser. I samme åndedrag anklager de os også for at være stædige og male os op i et hjørne fordi vi insisterer på skattestoppet.
Det er tvetydig tale. For man kan ikke gå ind for skattelettelser og så hele tiden bare medvirke til at sætte skatten op. Det rimer ikke.
Men værst af alt, så bekræfter det fordommene om at politik er holdningsløshedens slagmark.Vi siger et, men gør noget andet.
Vælgerne opdager det nok ikke.
Her er vi ved kernen i det problem, som vi skal løse og som en ny borgerlig regering skal give sig i kast med.
Vi skal i Venstre holde fast i den anstændighed i politik, at vælgerne kan se hvad vi lover og vi skal kunne holdes op på vore løfter. Vi skal sige det vi mener og vi skal mene det vi siger.
Fordi enkelte politikere tilsyneladende ikke føler løfter forpligtende, så skal det ikke gå ud over os andre. Hvis vi ikke opfylder vore løfter, så må vi forklare hvorfor det ikke har været muligt og så må det være op til vælgerne at vurdere om forklaringen er acceptabel.
Det må være en demokratisk vigtig opgave at genindføre respektabiliteten af politiske løfter. Sker det ikke, så vil holdningsløsheden brede sig til gavn for ingen. Det må aldrig blive en kvalitet i politik at holde alle muligheder åbne og at skattestigninger er ligeså gode som skattesænkninger, bare man ikke kan blive fanget på et løfte.
For os i Venstre er det ene ikke lige så godt som det andet. Og Venstres politik skal opfattes
som alvorligt ment.
Jeg vil gerne takke alle for godt samarbejde i årets løb og give tilsagn om, at alle medarbejdere på sekretariatet vil gøre deres yderste for at skaffe valgsejrene hjem, så vi kan fortsætte udbygningen af vor stærke organisation
Jeg ønsker alle et godt landsmøde.